

РЕШЕНИЕ

№ 1109

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11424** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.197,ал.2 ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. А. Л. от [населено място] срещу Решение № ПО-115/10.11.2023 година на Директор ТД на НАП- София, с което е оставена без уважение жалбата на Е. А. Л. от [населено място] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№С-230022-023-0002910/26.10.2023 година, с което е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети, суми, предоставени за доверително управление, находящи се в търговски банки“ ОББ“АД и „Юробанк България“ АД и забранил разпореждане със заповораното имущество за сума в размер на 460 340,15 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че с Постановлението е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите и суми, предоставени за доверително управление в 4 търговски банки, като обжалва постановлението по отношение на наложените обезпечителни мерки само в 2 търговски банки. Сочи се, че Постановлението не е мотивирано в достатъчна степен и от него не става ясно кое налага налагането на ПОМ. Посочва се още, че при издаване на Постановлението е нарушена разпоредбата на чл.213,ал.1,т.5 от ДОПК. Искане се отмяна на Решението и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки само по отношение на заповора, наложен в две търговски банки.

В съдебно заседание жалбоподателят- Е. А. Л. редовно и своевременно призована, не се явява и не изпраща представител. От същата е постъпила писмена защита.

Ответникът по жалбата-Директор ТД на НАП- [населено място], редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт Е. редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 804/08.06.2023 година на Изпълнителен директор на НАП Е. М. Н. е преназначен на длъжността Директор ТД на НАП- [населено място], считано от 09.06.2023 година.

Със ЗВР от 24.10.2023 година е възложена ревизия на жалбоподателя за установяване отговорността за задълженията на „ Долче Вита 2004“ЕООД- Корпоративен данък за периода от 01.01.2018 година до 31.12.2018 година, отговорност за данък върху представителните разходи за периода от 01.01.2018 година до 31.12.2018 година, отговорност да данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за периода от 01.01.2019 година до 31.12.2022 година, отговорност за данък върху доходите от трудови и приравнените към тях правоотношения и за още подробно посочени в ЗВР задължения.

По повод депозирано искане от страна на орган по приходите, включен в състава на ревизиращия екип до Публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място], с Постановление изх.№С-230022-023-0002910/26.10.2023 година за налагане на предварителни обезпечителни мерки е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети, суми, предоставени за доверително управление, находящи се в 4 търговски банки и забранил разпореждане със запорираното имущество за сума в размер на 460 340,15 лева.

Запорните съобщения до банките са връчени на 26.10.2023 година.

На 03.11.2023 година жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП- [населено място] срещу издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки, а последният с Решение № ПО-115/10.11.2023 година оставил подадената жалба срещу ПОМ без уважение като неоснователна.

Решението е връчено на жалбоподателя на 16.11.2023 година по пощата с обратна разписка.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.197,ал.2 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Обжалваното Решение №ПО-115/10.11.2023 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът , издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е

Директор на ТД НАП-гр. София- град,на когото изрично по силата на чл.197 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител по издадени Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Наред с това между страните няма спор,а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Е. М. Н. към датата на издаване на решението е заемал длъжността Директор ТД на НАП-София.

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че решението не съдържа фактическо и правно основание за издаването му, защото в самото решение ясно и недвусмислено са посочени както фактическите основания, така и съответното правно основание.

При издаването му Директор ТД на НАП- София- град е спазил процесуално-правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Правната регламентация на налагането на предварителни обезпечителни мерки се съдържа в чл.121 от ДОПК, според която в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на [чл. 195](#) с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на [чл. 197](#). Предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Когато в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка. Искането може да бъде направено от публичния изпълнител или ревизираното лице. Съдът проверява наличието на условията по ал. 1 за налагане на предварителни обезпечителни мерки и изпълнението на изискванията по ал. 3 и се произнася с определение в 14-дневен срок от постъпването на искането. Ако уважи искането, съдът определя срок за продължаване на мерките, не по-дълъг от срока за приключване на ревизионното производство. Определението не подлежи на обжалване. Действието на наложените предварителни обезпечителни мерки се продължава с обезпечителните мерки от същия вид и върху същото имущество, наложени в едномесечен срок от издаването на ревизионния акт, когато актът е издаден в 4-месечния срок по ал. 4 или в срока, определен от съда по реда на ал. 5.

От своя страна в чл. 197 от ДОПК е посочено, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121](#) - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. Решението по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния възискател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се

смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне. По аргумент от нормата на алинея трета съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#). Решението на административния съд не подлежи на обжалване.

Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната. Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му.

Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12,ал.2,т.1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител. Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество. Като всяко властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество. Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права, обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона/ДОПК/ процедура, предпоставки, срокове и органи. В чл.195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания-подлежащи на обезпечение публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

По силата на чл.195,ал.6 от ДОПК обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма - в следната последователност: по данъчната оценка, по застрахователната стойност, по придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица и обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Съдържанието на постановлението е изчерпателно изброено в нормата на чл. 196.,ал.1 ДОПК- постановлението се издава в писмена форма и съдържа, името и длъжността на органа, който го издава, наименованието на акта, номера и датата на издаването му, фактическите и правните основания за издаването му,наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника, размера на публичното задължение и лихвите, вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага, забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението, датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията.

Видовете обезпечителни мерки са изчерпателно посочени в нормата на чл. 198, ал. 1 от ДОПК-обезпечението се извършва- с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжника, със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

Налагането на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл. 121 ДОПК представлява изключение от общия принцип на чл. 195, ал. 1 ДОПК, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Тъй като предварителните обезпечителни мерки могат да се налагат още в хода на ревизията, става дума за обезпечаване на предполагаеми, а не на установени задължения. От своя страна, налагането на предварителни обезпечителни мерки / като изключение от общото правило, визирано по-горе, че на обезпечение подлежат изискуеми и установени задължения, е визирано в нормата на чл. 121 от ДОПК, като съгласно алинея първа на същия текст е посочено, че в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

По аргумент от алинея втора, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на [чл. 195](#) с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на [чл. 197](#).

Съгласно чл. 121, ал. 5 ДОПК при проверката, съдът следва да прецени наличието на условията за налагане на предварителни обезпечителни мерки- дали са наложени с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на което събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни и изпълнението на изискванията за невъзпрепятстване на дейността на лицето, спрямо което се налагат.

Наложеният Запор върху сметките на длъжника в 2 търговски банки е наложен след ката е установено, че жалбоподателят не притежава МПС, притежава недвижим имот, който е основно жилище и е в режим на СИО и върху които има предходна тежест- договорни ипотечи в полза на ТБ и именно по тази причина е наложил запор върху банковите сметки на длъжника, находящи се в 4 търговски банки / като запорът е наложен само в две такива, тъй като в „Уникредит Булбанк“ и „ ПИБ“ лицето по откритите банкови сметки не притежава налични парични средства.

В този смисъл те са подходящи и съответстват на обезпечителната нужда-предвид невъзможността за прилагане на друг вид обезпечителна мярка. В тази насока, неоснователен е доводът на жалбоподателя, че наложените запори възпрепятства жалбоподателя. На следващо място, по делото липсват каквито и да било доказателства, сочещи, че жалбоподателят -длъжник е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа или пък готовност да представи друг вид обезпечение. Не се представиха и доказателства, че липсва изпълнително основание. С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че обезпечителната мярка-запор върху банковите сметки на длъжника в 2 търговски банки/ като жалбоподателят не оспорва ПНОМ по

отношение на наложените ПНОМ в две търговски банки е правилно наложена, като наложените предварителни обезпечителни мерки имат временен характер и те съществуват до издаването на ревизионен акт. Настоящият съдебен състав намира, че така наложените ПОМ съответстват на обезпечителната нужда и не възпрепятстват дейността на ревизираното лице и жалбоподателят не е предложил друг вид обезпечение, посочено в нормата на чл.195 от ДОПК, при наличието на което съдът е длъжен да отмени наложените обезпечителни мерки.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаване на Постановлението публичният изпълнител е допуснал нарушение на нормата на чл.213,ал.1,т.5 от ДОПК. По силата на чл. 213,ал.1 от ДОПК ринудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника, с изключение на- вещите за всекидневна употреба на длъжника и на неговото семейство, необходимата храна, топливо, работен добитък и предмети за упражняване на занятие или дейност по списък, одобрен от Министерския съвет, единственото жилище на длъжника; ако жилищната площ е повече от 30 кв. м за длъжника и за всеки от членовете на семейството му поотделно, разликата се продава, ако при тези условия жилището е реално поделяемо, сумите по сметки в банки в размер до 250 лв. за всеки член от семейството, земеделските земи - до една четвърт от притежаваните, но не по-малко от 3 дка, обработвани пряко от длъжника или от член на неговото семейство, както и необходимия за обработването им инвентар и по т. 5 в редакцията (изм. - ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 09.04.2020 г., доп. - ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 05.08.2023 г.) трудовото възнаграждение, обезщетението по трудово правоотношение, всяко друго възнаграждение за труд, пенсията или стипендията - в общ размер до минималната работна заплата месечно и петдесет на сто от трудовото възнаграждение за разликата между средната брутна месечна работна заплата, определена общо за икономическите дейности за предходно тримесечие, за което са публикувани официални данни на Националния статистически институт, и минималната работна заплата. По аргумент от алинея втора-не се допуска принудително изпълнение и върху- обезщетенията по социалното осигуряване, включително за безработица, социалните помощи, предоставяни от държавния или общинския бюджет, сумите по дарение от физически и юридически лица, получени от лица с трайни увреждания с намалена работоспособност или определени вид и степен на увреждане над 50 на сто и други категории лица в неравностойно социално положение, вземанията за издръжка, определени от съда.

От приложените заповрни съобщения е видно ,че изрично в тях публичният изпълнител е посочил изключенията на чл.213,ал.1,т.5 от ДОПК, върху които не може да се наложи изпълнението, при което няма как да е допуснато нарушение на нормата на чл.213,ал.1,т.5 от ДОПК. Наред с това, по делото липсват доказателства, че длъжникът се е възползвал от възможността за избор, визиран в нормата на чл.214 от ДОПК- длъжникът може, след като обяви цялото си имущество, да предложи изпълнението да бъде насочено върху друга движима или недвижима вещь или да бъде извършено само чрез някои от исканите от публичния изпълнител способи.

С оглед на това , съвсем законосъобразно Директор ТД на НАП към момента на подаване на жалбата е приел, че на са налице основания за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки и анализирайки всички доказателства по делото е приел, че обезпечителната нужда не е отпаднала и е потвърдил Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1000 лева, определено по реда на чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения-за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева.
Воден от горното и на основание чл.197, ал.3 и ал.4 ДОПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА Е. А. Л. от [населено място] срещу Решение № ПО-115/10.11.2023 година на Директор ТД на НАП- София, с което е оставена без уважение жалбата на Е. А. Л. от [населено място] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№С-230022-023-0002910/26.10.2023 година, с което е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети, суми, предоставени за доверително управление, находящи се в 2 търговски банки“ ОББ“АД и „Юробанк България“ АД и забранил разпореждане със запорираното имущество за сума в размер на 460 340,15 лева.

ОСЪЖДА Е. А. Л. ОТ ГР. СОФИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- ГР. СОФИЯ СУМАТА ОТ 1 000 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.197, ал.4 ДОПК.

СЪДИЯ: